

[Korsgaard.]

Nej, jeg ved jo godt, hvilke Veje man siger der skal være langt, langt bedre egnede til at naa et Maal af den Art.

Naa, jeg kom jo, hvad der ikke var mig saa særdeles forbavsende, ikke med i Bankens Bestyrelse; men navnlig Afviklingskassen fik en Bestyrelse, som jeg mener kan angribes ud fra principielle Betragtninger. Det er mit Haab, at Personerne er uangribelige i enhver Henseende og ogsaa er den Opgave voksne, de er sat til, men det synes mig at være noget angribeligt, at Afviklingskassens Bestyrelse, lige med Undtagelse af en enkelt Person, alene er besat med Politikere og Embedsmænd. I den paagældende Tale udtalte jeg mig for, at Politikere ikke skulde være afskaarne, fordi de var Politikere; men lige saa rigtigt jeg synes dette var, lige saa forkert forekommer det mig at være, at man gør Stillinger, som ikke behøver at være det, til Stillinger af udpræget politisk Art.

Og finder jeg det ikke rigtigt, at man lige akkurat har taget en Mand fra hver af de tre største Partier, saa finder jeg det endnu mindre rigtigt, at man til Formand for Afviklingskassen har valgt Handelsministeriets højeste Embedsmand, Departementschefen. Jeg synes, man her rent principielt er inde i noget helt forkert. Banken sorterer jo dog under Handelsministeriet. Men skulde der komme et eller andet, som virkelig trængte til, at Ministeriet kritiserede Ledelsen, saa synes det mig, at gennem den Ordning, man har indført, har man paa Forhaand bundet Ministeriet, idet Ministeriets højeste Embedsmand som Formand for Kassen paa Ministeriets Vegne, kan man godt sige — man kan nok sige, at det ikke er paa Ministeriets Vegne, men reelt tror jeg, det vil vise sig, at det er det —, har taget Standpunkt til Sagen. Jeg finder dette uheldigt. Lykkeligvis drejer det sig i disse Forhold ikke om det, som interesserer mig mest, den levende Bank, kun om Afviklingskassen, men jeg maa ogsaa ud fra mit Synspunkt hævde, at den tidligere Handelsminister, det ærede Medlem Hr. Slepsager, ikke har ordnet disse Forhold, som jeg synes de skulde være ordnet.

Om Privatbanken er der sagt meget. Den er vel bedst tjent med, at der er den mest mulige Ro om den, og jeg skal derfor afholde mig fra at sige noget om den; ellers kunde der jo siges en hel Del. Men saa meget maa jeg dog have Lov til at sige, at naar de gamle Aktionærer nu er meget misfornøjede med, at de kun faar Kurs 20, har jeg da endnu ikke truffet nogen,

som ikke har haft den Mening, at hvis der ikke var blevet dannet en ny Aktiekapital, havde de overhovedet ikke faaet noget. Alt taget i Betragtning synes det mig derfor en Selvfølge, at de gamle Aktionærer maa være de Institutioner taknemmelige, som gik ind for at faa en ny Ordning.

Endelig til allersidst en kort Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg. Det ærede Medlem kaldte mig Filosof. Jeg tror ikke, han mente noget rosende dermed. Jeg tror ikke just, han satte mig i Klasse med Sokrates; havde han gjort det, er jeg ikke i Tvivl om, at der vilde være ment noget rosende med det (*Vilhelm Rasmussen*: Saa højt skal man ikke stile). Man skal altid sætte sig de højeste Maal. Men ikke desto mindre henstillede det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg til mig, at jeg skulde kaste et Søgelys ind i mig selv, idet jeg da maaske vilde finde den sande Grund til, at det — hvad jeg mener er utvivlsomt — ikke gik det konservative Folkeparti godt ved Valgmandsvalgene. Overfor denne Bemærkning vil jeg gerne sige, at saa meget Filosof er jeg i hvert Fald, at jeg ogsaa en Gang imellem kan forsøge paa at kritisere mine egne Synspunkter. I givet Fald skulde jo efter det ærede Medlems Mening Resultatet falde ud i Retning af, at det konservative Folkeparti havde tabt paa Grund af sin Kærlighed — i alt Fald paa Grund af min Kærlighed — til Tolden, en Kærlighed, som skulde være saa vidtgaende, at jeg eventuelt vilde tage Told sammen med Socialdemokraterne. Overfor det Problem, det ærede Medlem her opruller, vil jeg, som sagt, for egen Regning gerne sige, at jeg betragter Venstre som et Parti for sig selv, som, uden at det skal høre ilde af mig, maa gennemføre, hvad det vil, sammen med, hvem det vil. Men ganske den tilsvarende Stilling maa jeg efter min Opfattelse forbeholde mit Parti. Gaar man da videre og spørger, om det ikke skulde være sandsynligt, at min Stilling til Toldspørgsmaalet har foranlediget, at vi har tabt Vælgere, saa maa jeg sige: Det tror jeg ikke, hvis det skal forstaas saaledes, at vi vilde have tabt Vælgere, hvis vi havde faaet Told. Jeg kan nemlig ikke begribe, at vi skulde kunne gaa to Gange til Valg, i 1924 og 1926, skudt i Skoene fra andre Partiers Side, at vi i særlig Grad var Toldvenner, og faa et særdeles pænt Resultat ud af det, men faa et Nederlag, fordi vi fastholder det, vi gik til Valg paa. Forholdene i dette høje Ting har været saaledes, at vi ikke har kunnet gennemføre